

Összefoglaló
az Európai Unió Bírósága szellemi tulajdont érintő ügyekben hozott ítéleteiről

2012/IV. negyedév

SZABADALMI JOGRA VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-443/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem¹

A kérdést előterjesztő bíróság: High Court of Justice (Anglia & Wales)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Actavis Group PTC EHF, Actavis UK Limited

Alperes: Sanofi (korábban: Sanofi-Aventis)

Tényállás:

Az alapeljárás tárgya egy irbezartán és hidroklorotiazid (a továbbiakban: HCT) fix dózis kombinációjú gyógyszer kiegészítő oltalmi tanúsítványának (a továbbiakban: KOT) érvényessége. Az irbezartán, mely elsődlegesen vérnyomáscsökkentő, európai szabadalom és egy KOT védelme alatt állt (amelyet a szabadalom és a forgalomba hozatali engedélye alapján bocsátottak ki). A HCT olyan vízható, amely önmagában nem védett termék. A fix dózis kombinációra kombináció-KOT-ot adtak ki, az irbezartán szabadalom, illetve egy külön, későbbi, a fix dózis kombinációra vonatkozó forgalomba hozatali engedély alapján. Az eljárás tárgya a kombináció-KOT érvényessége.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. **Milyen szempontok alapján lehet eldönteni, hogy „a termék hatályos alapszabadalom hatálya alatt áll”** a gyógyszerek kiegészítő oltalmi tanúsítványáról szóló 469/2009/EK rendelet (a továbbiakban: KOT rendelet) 3. cikkének a) pontja² esetében?

2. Egy olyan helyzetben, **amikor több termék áll hatályos alapszabadalom oltalma alatt**, a rendelet, különösen 3. cikkének c) pontja³ **kizárja-e azt, hogy a jogosult számára minden egyes oltalom alatt álló termék esetében tanúsítványt bocsássonak ki?**

C-484/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem⁴

A kérdést előterjesztő bíróság: Rechtbank 's-Gravenhage (Hollandia)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Georgetown University

Alperes: NL Octrooicentrum néven eljáró Octrooicentrum Nedelanden

¹ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=130706&pageIndex=0&doclang=hu&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=111420>

² A termékre tanúsítványt kell adni, ha abban a tagállamban, amelyben a 7. cikk szerinti bejelentést benyújtották, a bejelentés napján a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll. [3. cikk a) pont]

³ A termékre tanúsítványt kell adni, ha abban a tagállamban, amelyben a 7. cikk szerinti bejelentést benyújtották, a bejelentés napján a termékre még nem adtak tanúsítványt. [3. cikk c) pont]

⁴ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=132249&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1855360>

Tényállás:

A felperes KOT iránti bejelentésében a 2006. szeptember 20-án a Silgard és a Gardasil termékekre megadott engedélyekre hivatkozik. E gyógyszerek betegtájékoztatójában négy hatóanyag, nevezetesen a 6-os, 11-es, 16-os és 18-as típusú HPV rekombináns L1 proteinje vírusszerű részecskéjének kombinációjából álló termék szerepel. A felperes bejelentésében hivatkozik továbbá a 2007. december 12-én megadott európai szabadalomra, amely – egyszerűen kifejezve – „papillomavírusok oltóanyagaira” hivatkozik. A kapcsolódó igények különböző típusú HPV-fajták, közöttük a 16-os típusú HPV proteinjeire vonatkoznak.

Az alperes a bejelentést a megtámadott határozatban azzal az indokolással utasította el, hogy a 16-os típusú HPV L1 proteinjét tartalmazó terméknek nincsen forgalomba hozatali engedélye. A forgalomba hozatali engedélyt a 6-os, 11-es, 16-os és 18-as típusú HPV hatóanyagainak kombinációjára adták meg, így a bejelentés nem felel meg a KOT rendeletben előírt feltételeknek.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. **Ellentétes-e a KOT rendelettel, különösen 3. cikkének c) pontjával az, hogy ha egy érvényes alapszabadalom több terméket részesít oltalomban, akkor az alapszabadalom jogosultjának valamennyi oltalomban részesített termék tekintetében tanúsítványt adnak?**

2. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: hogyan kell értelmezni a KOT rendelet 3. cikkének c) pontját abban az esetben, amikor egy érvényes alapszabadalom több terméket részesít oltalomban, és az alapszabadalom által oltalomban részesített egyik termék (A) tekintetében benyújtott tanúsítvány iránti kérelem bejelentésének napján még nem adták meg az ugyanezen alapszabadalom által oltalomban részesített további termékek (B, C) tanúsítványait, azonban e termékek (B, C) bejelentése alapján megadták a tanúsítványokat azt megelőzően, hogy határoztak volna az elsőként hivatkozott termék (A) vonatkozásában benyújtott tanúsítvány iránti bejelentésről?

3. A fenti kérdés megválaszolása szempontjából jelentőséggel bír-e az, hogy az alapszabadalom által oltalomban részesített egyik termék (A) bejelentésére ugyanazon a napon került sor, mint az ugyanezen alapszabadalom által oltalomban részesített további termékek (B, C) bejelentésére?

4. Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: adható-e tanúsítvány egy érvényes alapszabadalom által oltalomban részesített termék vonatkozásában akkor, ha korábban már adtak tanúsítványt az ugyanazon alapszabadalom által oltalomban részesített másik termék vonatkozásában, azonban a bejelentő lemond az elsőként hivatkozott tanúsítványról abból a célból, hogy ugyanazon alapszabadalom alapján új tanúsítványhoz jusson?

5. Amennyiben a fenti kérdés megválaszolása szempontjából jelentőséggel bír, hogy a lemondás visszaható hatályú-e: a lemondás visszaható hatályának kérdését a KOT rendelet 14. cikkének b) pontja⁵ vagy a nemzeti jog alapján kell megválaszolni? Amennyiben a lemondás visszaható hatályának kérdését a KOT rendelet 14. cikkének b) pontja alapján kell megválaszolni: úgy kell-e értelmezni ezt a rendelkezést, hogy a lemondás visszaható hatállyal bír?

C-493/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem⁶

A kérdést előterjesztő bíróság: High Court of Justice (Anglia & Wales)

⁵ A tanúsítvány megszűnik, ha a jogosult arról lemond. [14. cikk b) pont]

⁶ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=131902&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc=c=first&part=1&cid=112827>

Az alapeljárás felei:

Felperes: Eli Lilly and Company

Alperes: Human Genome Sciences Inc

Tényállás:

Az alapeljárás tárgya az alperes által igényelhető azon KOT érvényessége, amely kiterjesztené a rendelkezésre álló, 0939 804. sz. európai szabadalom (a továbbiakban: szabadalom) által jelenleg biztosított védelmet. A szabadalom a ligand szupercsaládba tartozó, neutrokin- α (más néven BlyS) tumor nekrozis faktorra (a továbbiakban: TNF), hivatalos nevén TNFSF13b-re irányul. Az alperes egy másik szabadalomra hivatkozva a BENLYSTA (belimumab) néven ismert antitestre vonatkozó KOT iránti kérelmet nyújtott be. A belimumab monoklonális antitest. A felperesek ugyancsak kifejlesztettek egy, a TNFSF13b-re ható monoklonális antitestet. A felperes antitestjének neve LY2127399. A felperes annak megállapítását kéri, hogy azért érvénytelen a szabadalom vonatkozásában az alperesnek adott bármely olyan KOT, amelynek alapja a felperes LY2127399 nevű termékre megszerezett fogalomba hozatali engedélye, mert a felperes LY2127399 nevű terméke nem részesül a KOT rendelet 3. cikkének a) pontja szerinti szabadalmi oltalomban azért, mert az aktív összetevőt nem határozták meg pontosan a szabadalmi igénypontjai.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. **Milyen szempontok alapján lehet eldönteni, hogy „a termék hatályos alapszabadalom oltalma alatt áll”** a KOT rendelet 3. cikkének a) pontja esetében?
2. **Mások-e a szempontok akkor, ha a termék nem termékek kombinációja**, és ha igen, melyek ezek a szempontok?
3. Antitestre vagy antitest-osztályokra irányuló szabadalmi igény esetében elegendő-e az, hogy az antitestet vagy antitesteket a célfehérjéhez való kötődésük jellege szerint határozzák meg, vagy strukturálisan is meg kell határozni az antitestet vagy antitesteket, és ha igen, akkor milyen mértékben?

C-477/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem⁷
--

A kérdést előterjesztő bíróság: Bundespatentgericht (Németország)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Rechtsanwältin Hogan Lovells International LLP

Alperes: Bayer CropScience K. K.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

A növényvédő szerek kiegészítő oltalmi tanúsítványának bevezetéséről szóló 1610/96/EK rendelet 3. cikke (1) bekezdésének b) pontjának⁸ alkalmazásában kizárólag a 91/414/EGK irányelv⁹ 4. cikke vagy a 91/414/EGK irányelv 8. cikkének (1) bekezdése szerinti forgalomba hozatali engedélyt kell-e figyelembe venni, vagy ki lehet adni a tanúsítványt a 91/414/EGK irányelv 8. cikkének (4) bekezdése szerinti forgalomba hozatali engedély alapján is?

⁷ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=132247&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc=c=first&part=1&cid=1855646>

⁸ A termékre tanúsítványt kell adni, ha abban a tagállamban, amelyben a 7. cikk szerinti bejelentést benyújtották, a bejelentés napján a termék növényvédő szerként történő forgalomba hozatalát engedélyezték a 91/414/EGK irányelv 4. cikke vagy annak megfelelő nemzeti jogszabály alapján [3. cikk (1) bekezdés b) pont]

⁹ a növényvédő szerek forgalomba hozataláról szóló, 1991. július 15-i 91/414/EGK tanácsi irányelv

A Bíróság elnöke a C-210/12. sz. előzetes döntéshozatali ügyben történő ítélethirdetésig felfüggesztette az eljárást.

NÖVÉNYFAJTA-OLTALOMRA VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-56/11. sz. előzetes döntéshozatali ügy – ítélet¹⁰

A kérdést előterjesztő bíróság: Oberlandesgericht Düsseldorf (Németország)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Raiffeisen-Waren-Zentrale Rhein-Main eG

Alperes: Saatgut-Treuhandverwaltungs GmbH

Tényállás:

A Raiffeisen egy központi mezőgazdasági szövetkezet, amely vetőmagok mezőgazdasági termelők részére történő feldolgozásával foglalkozik. A Raiffeisen szövetkezet különböző mezőgazdasági termelők részére a 2005/2006-os és a 2006/2007-es gazdasági években feldolgozási tevékenységet folytatott az STV által képviselt növényfajta-oltalmi jogosultak javára végzett szerződéses ültetés keretében. Az STV az érintett mezőgazdasági termelők által hozzá eljuttatott, szerződéses ültetésre vonatkozó nyilatkozatok alapján két körben adatszolgáltatás iránti kérelmet intézett a Raiffeisen szövetkezethez az utóbbi által végzett feldolgozást illetően. A kérelmek egy részét az érintett gazdasági év lejártát követően nyújtották be. Raiffeisen e kérelmekre nem adott kedvező választ, és e tekintetben a kérelem elutasításának igazolására három kategóriába tartozó indokokra hivatkozott. Először, úgy vélte, hogy az adatszolgáltatás iránti kérelemnek tartalmaznia kellett volna azokat az elemeket, amelyek arra utalnak, hogy az adatszolgáltatási kötelezettség alá tartozó feldolgozást végzett. Másodszor, úgy vélte, hogy kizárólag azok az adatszolgáltatás iránti kérelmek jogilag relevánsak, amelyeket abban a gazdasági évben nyújtanak be, amelyre vonatkoznak. Harmadszor, semmilyen, a vetőmagok esetleges ültetésére vonatkozó körülményre nem lehet következtetni a jogosult részére folytatott szerződéses ültetés keretében végzett feldolgozásból. Az STV keresetet indított a Raiffeisen ellen az említett adatszolgáltatás iránti kérelmek teljesítése érdekében.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Kizárólag abban az esetben áll-e fenn a **feldolgozó**nak a mezőgazdasági termelő által a közösségi növényfajta-oltalmi jogokról szóló 2100/94/EK rendelet (a továbbiakban: alaprendelet) 14. cikke (3) bekezdésének¹¹ hatodik francia bekezdésében, valamint az 1768/95

¹⁰ Az ítélet magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=129849&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=128399>

¹¹ Az (1) bekezdésben foglalt korlátozás hatálybalépéséhez, továbbá a nemesítő és a mezőgazdasági termelő jogos érdekeinek védelméhez szükséges feltételeket e rendelet hatálybalépését megelőzően a 114. cikk szerinti végrehajtási szabályokban kell megállapítani az alábbi szempontok alapulvételével:

- a mezőgazdasági termelő földbirtokának szintjén a birtok igényeihez szükséges mértékig nem lehet mennyiségi korlátozást előírní,
- a betakarított termény ültetés céljára feldolgozható maga a mezőgazdasági termelő által vagy a részére nyújtott szolgáltatás keretében más által, a tagállamoknak az említett betakarított termény feldolgozási folyamatára különösen annak érdekében megállapított esetleges korlátozásai sérelme nélkül, hogy a feldolgozásra kerülő termék azonossága biztosított legyen a feldolgozásból keletkezőével,
- a mezőgazdasági kistermelők nem kötelezhetők arra, hogy a jogosult részére bármiféle díjat fizessenek; mezőgazdasági kistermelőnek minősülnek a következők:

rendelet¹² (a továbbiakban: végrehajtási rendelet) 9. cikkének (2) és (3) bekezdésében¹³ szabályozott **adatszolgáltatási kötelezettsége, ha a növényfajta oltalom jogosultjának adatszolgáltatás iránti kérelme a kérelemmel érintett (több kérelem esetén az utolsó) gazdasági év lejártát megelőzően beérkezik a feldolgozóhoz?**

2. Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén:

„Határidőben benyújtottak” kell-e tekinteni az adatszolgáltatás iránti kérelmet abban az esetben is, ha a jogosult a kérelmében úgy nyilatkozik, hogy olyan körülmények jutottak a tudomására, miszerint a feldolgozó a terményt, amelyet a kérelemben név szerint megnevezett mezőgazdasági termelő a védett fajták szaporítóanyagának elültetéséből nyert, a betakarított termény ültetése céljából feldolgozta vagy fel kívánja dolgozni, vagy a jogosult köteles e a adatszolgáltatás iránti kérelemben hivatkozott körülményeket ezen túlmenően (például a mezőgazdasági termelőnek a betakarított termény ültetésére vonatkozó nyilatkozata másolatának megküldésével) is bizonyítani a feldolgozó számára?

3. Származhatnak-e a feldolgozó adatszolgáltatási kötelezettségét megalapozó körülmények abból, hogy a jogosult megbízottjaként a feldolgozó teljesíti a védett fajták vetőmagjának előállítását céljából a jogosult és egy szaporítással foglalkozó mezőgazdasági termelő között létrejött szaporításra vonatkozó szerződést, amennyiben a mezőgazdasági termelő számára a szaporításra vonatkozó szerződés teljesítése keretében gyakorlatilag lehetővé válik, hogy a vetőmag egy részét vetés céljára használja fel?

- az e cikk (2) bekezdésében megjelölt növényfajok közül azok esetében, amelyekre a egyes szántóföldi növények termesztői számára igénybe vehető támogatások rendszeréről szóló, 1992. június 30-i 1765/92/EGK tanácsi rendelet [4] vonatkozik, mindazok a mezőgazdasági termelők, akik 92 tonna gabona termesztéséhez szükséges területnél nem nagyobb területen folytatnak növénytermesztést; a terület kiszámításánál a fent említett rendelet 8. cikk (2) bekezdése alkalmazandó,

- egyéb, e cikk (2) bekezdésében megjelölt növényfajok esetében azok a mezőgazdasági termelők, akik megfelelnek egyes összehasonlítható, megfelelő feltételeknek,

- minden más mezőgazdasági termelő köteles méltányos díjat fizetni a jogosultnak, amelynek érzékelhetően alacsonyabbnak kell lennie, mint az adott területen ugyanazon fajta esetében a szaporítóanyag engedélyezett előállításért felszámított összeg; e méltányos díj mértéke az idő során változhat, figyelembe véve, hogy az adott fajta vonatkozásában milyen mértékben alkalmazzák az (1) bekezdésben foglalt korlátozást,

- kizárólag a jogosultak felelőssége figyelemmel kíséri az e cikkben foglalt, illetőleg e cikk alapján elfogadott rendelkezések betartását; e figyelemmel kísérés megszervezéséhez nem kérhetik hivatalos szervek együttműködését,

- a vonatkozó adatokról a mezőgazdasági termelők és a feldolgozást végző szolgáltatók kötelesek a jogosultakat – azok kérelmére – tájékoztatni; a vonatkozó adatokról a mezőgazdasági termelés figyelemmel kísérésében részt vevő hivatalos szervek is nyújthatnak tájékoztatást, amennyiben azokhoz feladataik szokásos teljesítése során, külön fáradság és költség nélkül jutottak. E rendelkezések – a személyes adatok vonatkozásában – nem érintik a személyes adatok kezelése vonatkozásában az egyének védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról szóló közösségi és nemzeti jogszabályokat. [14. cikk (3) bekezdés]

¹² a közösségi növényfajta-oltalomról szóló 2100/94/EK tanácsi rendelet 14. cikkének (3) bekezdésében biztosított mezőgazdasági mentesség érvényesítésének végrehajtási szabályairól szóló 1995. július 24-i 1768/95/EK bizottsági rendelet

¹³ A feldolgozó részéről az alaprendelet 14. cikke (3) bekezdésének hatodik francia bekezdése szerint a jogosult rendelkezésére bocsátott megfelelő adatokra vonatkozó részletes szabályozás az érintett jogosult és feldolgozó megállapodásának tárgya lehet.

Ha ilyen megállapodást nem kötöttek vagy az nem alkalmazható, a feldolgozó – a Közösség vagy a tagállamok joga szerinti egyéb adatszolgáltatási előírások sérelme nélkül – a jogosult kérésére a lényeges adatokat tartalmazó nyilatkozatot köteles a jogosult rendelkezésére bocsátani. A következők minősülnek lényeges adatnak:

a) a feldolgozó neve, lakóhelye, valamint üzleti vállalkozásának neve és bejegyzett címe;

b) az a tény, hogy a feldolgozó teljesített-e olyan szolgáltatást, amelynek során a jogosult egy vagy több növényfajtája betakarított terményét vetés céljára feldolgozta, amennyiben a fajtát vagy a fajtákat a feldolgozó számára bejelentették, vagy számára azok egyébként ismertek voltak;

c) ha a feldolgozó teljesített ilyen szolgáltatást, akkor az érintett fajtahoz vagy fajtákhoz tartozó olyan betakarított terménymennyiség, amelyet a feldolgozó vetés céljára feldolgozott, továbbá a feldolgozásból származó teljes mennyiség;

d) a c) pontban említett feldolgozás ideje és helye; és

e) azon személyek neve és a címe, akik részére a c) pontban említett feldolgozási szolgáltatást teljesítette, továbbá az egyes mennyiségek.

A (2) bekezdés b), c), d) és e) pontjában foglalt adatok a folyó gazdasági évre, valamint a három előző gazdasági év közül arra az egy vagy több évre vonatkoznak, amelyre nézve a jogosult előzőleg még nem nyújtott be kérelmet a (4) és (5) bekezdésben foglaltak alapján; az adatok alapjául szolgáló első gazdasági év azonban az, amelyben az érintett fajtára vagy fajtákra és a feldolgozóra vonatkozó adatszolgáltatás iránti első kérelmet benyújtották. [9. cikk (1)-(3) bekezdések]

Döntés:

A feldolgozást végző szolgáltatónak az oltalom alatt álló növényfajtákra vonatkozó **adatszolgáltatási kötelezettsége akkor áll fenn, ha az adott gazdasági évre vonatkozó adatszolgáltatás iránti kérelmet az említett gazdasági év lejártá előtt nyújtották be. Fennállhat azonban adatszolgáltatási kötelezettség a folyó gazdasági évet megelőző három gazdasági évre vonatkozó adatok tekintetében is, ha a jogosult az adatszolgáltatás iránti kérelemmel érintett gazdasági éveket megelőző első gazdasági évben első ízben nyújtott be ugyanazon szolgáltatóhoz, ugyanazon növényfajtára vonatkozóan adatszolgáltatás iránti kérelmet az érintett fajtára és feldolgozóra vonatkozóan.**

A jogosult által a feldolgozást végző szolgáltatóhoz intézett adatszolgáltatás iránti kérelemnek nem kell tartalmaznia az abban hivatkozott körülményekre vonatkozó bizonyítékokat. Ezenkívül önmagában az a tény, hogy egy mezőgazdasági termelő egy oltalom alatt álló növényfajta szerződéses ültetését végzi, még nem minősül arra utaló jelnek, hogy a feldolgozást végző szolgáltató – ültetés céljára – feldolgozta vagy fel kívánja dolgozni azt a betakarított terményt, amelyet az említett növényfajta szaporítóanyagának elültetése révén nyertek. Ebből a tényből az adott ügy más körülményeitől függően azonban arra is lehet következtetni, hogy fennáll erre utaló jel, amit a kérdést előterjesztő bíróságnak kell az előtte folyamatban levő jogvitában megállapítania.

SZERZŐI JOGRA VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-466/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem¹⁴

A kérdést előterjesztő bíróság: Svea hovrätt (Svédország)

Az alapeljárás felei:

Felperesek: Nils Svensson, Sten Sjögren, Madeleine Sahlman, Pia Gadd

Alperes: Retriever Sverige AB

Tényállás:

Az ügy felperesei svéd újságírók, akik cikkeiket a Göteborgs-Posten újság nyomtatott példányaiban és annak weboldalán is megjelentették. Az alperes Retriever Sverige AB a www.retriever-info.com weboldalán lehetővé tette, hogy az előfizetők a szolgáltatások, kereső és szemle funkción keresztül az adott kifejezést beírva egy több linkből álló olyan találati listát kapjanak, amelyre rákattintva közvetlenül hozzáférhettek a Göteborgs-Posten újsághoz kapcsolódó szöveges anyagokhoz, így a felperesek több cikkéhez is. Az alperes szerint – függetlenül attól, hogy az ügyfél használta-e a kereső vagy szemle funkciót -, a Retriever azzal, hogy a linket megosztotta előfizetőivel, a cikkeket a nyilvánosság számára hozzáférhetővé tette.

A svéd szerzői jogi törvény kimondja, hogy a cikkek szerzői jogának jogosultjai maguk az újságírók, tehát a nyilvánossághoz közvetítés joga is a szerző kizárólagos joga. A felperesek a fentiekre való hivatkozással keresetet nyújtottak be a stockholmi kerületi bíróságon, amelyben meghatározott összeg fizetését követelik, mivel az alperes a cikkeket engedély nélkül használta fel azzal, hogy meghatározott időszakra nyilvánosan hozzáférhetővé tette weboldala egyes funkciói számára. Az alperes szerint csupán a linkek megadásával ő semmilyen szerzői

¹⁴ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=130286&pageIndex=0&doclang=hu&mode=lst&dir=&oc=&first&part=1&cid=2516814>

művet nem továbbított, hiszen az ügyfél maga dönt az anyag megtekintéséről azáltal, hogy rákattint a linkre.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Ha egy adott műre vonatkozó szerzői jog jogosultján kívül más személy olyan, a műre mutató linket szolgáltat weboldalán, amelyre rá lehet kattintani, ez az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdése szerinti nyilvánossághoz közvetítést valósít-e meg?

2. Érinti az 1. kérdés értékelését az, ha a mű, amelyre a link mutat, olyan, az interneten található weboldalon van, amelyhez bárki korlátozás nélkül hozzáférhet, vagy az, ha a hozzáférés valamilyen módon korlátozott?

3. Az 1. kérdés értékelése során különbséget kell tenni az olyan eset között, amelyben a mű, azt követően, hogy a felhasználó rákattintott a linkre, egy másik weboldalon jelenik meg, és azon eset között, amelyben a mű, azt követően, hogy a felhasználó rákattintott a linkre, oly módon jelenik meg, hogy azt a benyomást kelti, hogy ugyanazon a weboldalon jelenik meg?

4. A tagállam biztosíthat szélesebb körű védelmet a szerző kizárólagos joga számára azáltal, hogy a "nyilvánossághoz közvetítést" úgy határozza meg, hogy az szélesebb cselekményi kört fedjen le, mint amely az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló, 2001. május 22-i 2001/29/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 3. cikkének (1) bekezdésében szerepel?

C-463/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy –kérelem¹⁵

A kérdést előterjesztő bíróság: Østre Landstret/Dánia

Az alapeljárás felei:

Felperesek: Copydan Båndkopi

Alperes: Nokia Danmark A/S

Tényállás:

Az ügy alperese, a Nokia Danmark A/S (a továbbiakban: Nokia) 2004 óta telefonokba illeszthető memóriakártyákat importál Dániába mobiltelefonokban való használat céljából. A mobiltelefonokat és a memóriakártyákat kiskereskedőknek és vállalkozóknak értékesíti tovább. A memóriakártyákra különböző forrásokból (pl. online boltokból) származó zene, filmek és egyéb szerzői jogi védelem alá tartozó tartalmakat is rögzíteni lehet. Az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló 2001/29/EK irányelv szerint főszabályként a jogosult rendelkezik kizárólagos joggal a szerzői jogi védelem alatt álló anyagok többszörözésére, ugyanakkor a tagállamok engedélyezhetik a magáncélú többszörözés bizonyos fajtáit, a jogosultak számára kifizetett méltányos díjazás ellenében.

Az ügy felperese közigazgatási szervezet, amely a dán kulturális minisztérium felhatalmazása alapján a hang-és vizuális művek jogosultjait képviseli, amelynek keretében beszedi, kezeli és felosztja a jogdíjakat. A felperes keresetet nyújtott be abból a célból, hogy a dán bíróság

¹⁵ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=131551&pageIndex=0&doclang=HU&mode=lst&dir=&oc c=first&part=1&cid=614899>

visszamenőlegesen kötelezze a Nokiát bizonyos összeg megfizetésére az általa importált és Dániában értékesített mobiltelefonban található kártyák után arra való hivatkozással, hogy a dán szerzői jogi törvényben meghatározott üres kazetta jogdíj vagy magáncélú másolásra vonatkozó szabályozás kiterjed mobiltelefonban található memóriakártyákra is.

A Nokia arra hivatkozással vitatja a kereset tartalmát, hogy a díjazási rendszer hatálya alá tartozó magáncélú többszörözés a memóriakártyák esetében olyan kis mértékű, hogy a mobiltelefonokban használt memóriakártyák után nem követelhető díjazás. Tekintettel arra, hogy nem kell díjazást fizetni, amennyiben a többszörözés a dán szerzői jogi törvény, vagy a szerzői jogi irányelv alapján nem jogszerű, vagy amennyiben az adott felhasználásra (pl. letöltésre vagy többszörözésre) engedélyt adtak – a fentiek értékeléséhez csak az olyan magáncélú másolatokat lehet figyelembe venni, amelyekre a jogosultak nem adtak engedélyt. Ide pedig a Nokia szerint csak olyan művek tartoznak, amelyek eredeti forrása a felhasználó olyan saját DVD-lejátszója, CD-lejátszója, mp3-lejátszója, számítógépe stb., amelyen nem alkalmaztak hatásos műszaki intézkedést.

A felek megállapodtak továbbá abban, hogy a művek mobiltelefonokra és memóriakártyákra irányuló jogszerű többszörözése mértékének megállapítása érdekében piackutatást végeznek, amelynek keretében 1033 válaszadóval készítettek interjút. A piackutatás eredménye tükrében kiderült, hogy amennyiben egy felhasználó szerzői jogi védelem alatt álló anyagot tárol egy olyan mobiltelefonon, amely belső memóriával és memóriakártyával is rendelkezik, akkor a védelem alatt álló tartalom tárolása rendszerint a memóriakártyán történik, amennyiben a felhasználó nem változtatta meg a telefon beállításait.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Összeegyeztethető a 2001/29/EK irányelvvel az olyan tagállami jogszabály, amely díjazást biztosít a jogosultak számára a következő források után végzett többszörözés után:

1. olyan fájlok, amelyeknél a szóban forgó felhasználást a jogosultak engedélyezték, és azért a fogyasztó fizet (például az online boltokból származó engedélyezett tartalmak);
2. olyan fájlok, amelyeknél a szóban forgó felhasználást a jogosultak engedélyezték, és azért a fogyasztó nem fizet (például a reklámakciókkal összefüggő engedélyezett tartalmak);
3. a felhasználó saját DVD-lejátszója, CD-lejátszója, mp3-lejátszója, számítógépe stb., amelyen nem alkalmaztak hatásos műszaki intézkedést;
4. a felhasználó saját DVD-lejátszója, CD-lejátszója, mp3-lejátszója, számítógépe stb., amelyen alkalmaztak hatásos műszaki intézkedést;
5. harmadik személy DVD-lejátszója, CD-lejátszója, mp3-lejátszója, számítógépe stb.;
6. az internetről vagy más forrásból jogellenesen többszörözött művek;
7. más módon jogszerűen többszörözött fájlok, például az internetről (jogszerű forrásokból, amelyeknél nem adtak engedélyt)?

2. Hogyan kell figyelembe venni a hatásos műszaki intézkedéseket (lásd az irányelv 6. cikkét) a jogosultak díjazására vonatkozó tagállami jogszabályokban (lásd az irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját)?

3. A magáncélú másolás díjazásának (lásd az irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját) számításánál mi képez az irányelv (35) preambulumban hivatkozottaknak megfelelően "olyan helyzetek[et], amikor a jogosultat ért hátrány csak minimális lenne", azzal az eredménnyel, hogy nem lenne összeegyeztethető az irányelvvel az olyan tagállami jogszabály, amely díjazást ír elő a jogosultak számára az ilyen magáncélú másolás után (lásd ezzel összefüggésben a fenti 2. részben hivatkozott felmérést)?

4. a) Ha feltesszük, hogy a mobiltelefonokban található memóriakártyák elsődleges vagy legfontosabb célja nem a magáncélú másolás, összeegyeztethető az irányelvvel az olyan tagállami jogszabály, amely díjazást ír elő a jogosultak számára a mobiltelefonokban található memóriakártyákra másolás után?

b) Ha feltesszük, hogy a mobiltelefonokban található memóriakártyák egyik elsődleges vagy legfontosabb célja a magáncélú másolás, összeegyeztethető az irányelvvel az olyan tagállami jogszabály, amely díjazást ír elő a jogosultak számára a mobiltelefonokban található memóriakártyákra másolás után?

5. Összeegyeztethető az irányelv (31) preambulum bekezdésében szereplő "megfelelő egyensúly" fogalmával, és a "méltányos díjazás" (lásd az irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját) fogalmának egységes értelmezésével –amelynek a "káron" kell alapulnia — az olyan tagállami jogszabály, amely alapján díjazást szednek be a memóriakártyák után, ugyanakkor nem szednek be díjazást az olyan belső memóriák után, mint az mp3 lejátszók vagy az iPodok, amelyeket magáncélú másolásra terveztek, és elsődlegesen arra is használnak?

6. a) Az irányelv kizárja az olyan tagállami jogszabályokat, amelyek előírják a magáncélú másolás utáni díjazás beszedését olyan gyártótól és/vagy importőrtől, amely memóriakártyákat árusít olyan üzleti vállalkozások számára, amelyek a memóriakártyákat üzleti és magánfogyasztóknak is értékesítik, anélkül, hogy a gyártónak és/vagy importőrnek tudomása lenne arról, hogy a memóriakártyákat üzleti vagy magánfogyasztóknak értékesítették?

b) A 6. a) kérdésre adandó választ befolyásolja, ha egy tagállami jogszabályban olyan rendelkezések vannak, amely biztosítják, hogy a gyártóknak, importőröknek és/vagy forgalmazóknak ne kelljen díjazást fizetniük a szakmai célra használt memóriakártyák után, valamint ha a díjazást mégis megfizették, a gyártóknak, importőröknek és/vagy forgalmazóknak visszatérítik a szakmai célokra használt memóriakártyák után fizetett díjazást, továbbá, ha a gyártók, importőrök és/vagy forgalmazók díjazás megfizetése nélkül értékesíthetik a memóriakártyákat a díjazási rendszert működtető szervezetnél nyilvántartott más vállalkozásoknak?

c) A 6. a) és 6. b) kérdésre adandó választ befolyásolja,

1. ha egy tagállami jogszabályban olyan rendelkezések vannak, amelyek biztosítják, hogy a gyártóknak, importőröknek és/vagy forgalmazóknak ne kelljen díjazást fizetniük a szakmai célra használt memóriakártyák után, azonban a "szakmai cél" fogalmát úgy értelmezik, hogy az csak a Copydan által jóváhagyott vállalkozások tekintetében biztosít levonási jogot, és díjazást kell fizetni a Copydan által jóvá nem hagyott egyéb üzleti fogyasztók által szakmai célra használt memóriakártyák után;

2. ha egy tagállami jogszabályban olyan rendelkezések vannak, amelyek biztosítják, hogy a gyártóknak, importőröknek és/vagy forgalmazóknak — ha a díjazást (elméletileg) ténylegesen megfizették — visszatérítik a szakmai célokra használt memóriakártyák után fizetett díjazást, azonban a) gyakorlatban csak a memóriakártya vásárlója kaphatja meg a díjazást és b) a memóriakártya vásárlójának visszatérítési igényt kell benyújtania a Copydanhoz;

3. ha egy tagállami jogszabályban olyan rendelkezések vannak, amelyek biztosítják, hogy a gyártók, importőrök és/vagy forgalmazók díjazás megfizetése nélkül értékesíthetik a memóriakártyákat a díjazási rendszert működtető szervezetnél nyilvántartott más vállalkozásoknak, azonban a) a Copydan az a szervezet, amely működteti a díjazási rendszert, és b) a nyilvántartásba vett vállalkozásoknak nincs tudomása arról, hogy a memóriakártyákat üzleti vagy magánfogyasztóknak értékesítették-e?

A kérdést előterjesztő bíróság: Bundesgerichtshof (Németország)

Az alapeljárás felei:

Felperes és felülvizsgálati kérelmet előterjesztő fél: Wikom Elektronik GmbH

Alperes és ellenérdekű fél a felülvizsgálati eljárásban: Media Gesellschaft zur Verwertung der Urheber- und Leistungsschutzrechte mbH

Tényállás:

A felperes szélessávú kábelhálózatokat üzemeltető cég, amely magánterületeken elhelyezett vevőállomásokon keresztül körülbelül 9000 lakást lát el, továbbá két fejállomást tart fenn, amelyekhez pedig 200 és több mint 8000 lakás van csatlakoztatva. Az ezeken keresztül, kábelen továbbközvetített rádiókommunikációs jeleket a végfelhasználók vezeték nélkül is foghatják. Az alperes magántulajdonban lévő rádió-és televízióállomásoknak a földi és műholdas sugárzású műsorok analóg és digitális továbbközvetítéséből származó szerzői jogi szomszédos jogait kezeli. Az alapeljárásban az alperes egyedi szerződés megkötésére kötelezte a felperest a vezetékes továbbközvetítés utáni szerzői jogdíj megfizetése tárgyában, fizetési kötelezettség megállapításának felfüggesztő feltétele mellett. A felperes fenntartás mellett megfizette a kért pénzüsszeget. A felperes a német szerzői jogi törvényre hivatkozva - választott bírósági eljárás lefolytatását követően - annak megállapítását kérte, hogy nem köteles az alperessel a fenti tárgyban szerződést kötni, valamint kérte a már megfizetett összeg visszafizetését. Kérelmét a területi bíróság visszautasította, amely ellen fellebbezése sem járt sikerrel. A tárgyban felülvizsgálati kérelem került benyújtásra, amelyben a felperes annak megállapítását kéri, hogy nem köteles az alperestől díjfizetés ellenében megszerezni a magántulajdonban lévő műsorszolgáltatók alperes által kezelt, vezetékes tovább sugárzásához fűződő szomszédos jogát ahhoz, hogy az említett műsorsugárzók által sugárzott műsorokat kábelhálózatán keresztül a végső fogyasztókhöz közvetítse. A német szerzői jogra hivatkozva kizárólagos joga van műsorának továbbközvetítésére, figyelemmel arra, hogy a sugárzási jog magában foglalja a vezetékes továbbközvetítéshez való jogot is, tudniillik a német szabályozás szerint a sugárzási jog a nyilvánosságához közvetítés jogának különleges esete. Kérdésként merül azonban fel, hogy a fentiek tekintetében a német szerzői jog vonatkozó részei alkalmazhatók-e. E kérdésre adandó válasz az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló 2001/29/EK irányelv értelmezésétől függ.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Felöleli-e a 2001/29/EK irányelv 3. cikkének (1) bekezdése értelmében vett "nyilvánossághoz közvetítés" fogalma a mű vezetékes tovább sugárzását, ha az eredeti műsor a vételi körzetben vezeték nélkül is fogható, a művet a jelvételekre alkalmas készülékek azon birtokosainak sugározzák tovább, akik kizárólag egyénileg, valamint baráti, illetve családi körben veszik az adásokat, és a tovább sugárzást előnyszerzés céljából az eredetihez képest más műsorsugárzó végzi?

¹⁶ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=130285&pageIndex=0&doclang=HU&mode=lst&dir=&occ=first&part=1&cid=614758>

A kérdést előterjesztő bíróság: Hoge Raad der Nederlanden (Hollandia)

Az alapeljárás felei:

Felülvizsgálati kérelmet előterjesztő felek: ACI ADAM B.V., ALPHA INTERNATIONAL B.V., AVC NEDERLAND B.V., B.A.S. COMPUTERS&COMPONENTEN B.V., DESPEC B.V., DEXXON DATA MEDIA AND STORAGE B.V., FUJI MAGNETICS NEDERLAND, IMATION EUROPE B.V., MAXELL BENELUX B.V., PHILIPS CONSUMER ELECTRONICS B.V., SONY BENELUX B.V., VERBATIM GmbH (a továbbiakban: ACI és társai)

Ellenérdekű felek a felülvizsgálati eljárásban: STICHTING DE THUISKOPIE, STICHTING ONDERHANDELINGEN THUISKOPIE VERGOEDING (a továbbiakban: Thuiskopie és SONT)

Tényállás:

A holland szerzői jogi törvény értelmében a mű többszörözése a mű szerzőjének kizárólagos joga, kivéve, ha arról adathordozóra, nem kereskedelmi célból, magáncélú használatra másolatot készítenek. Az ilyen másolásra tekintettel a másolást végző - illetőleg az adathordozó gyártója vagy importőre – méltányos díjat köteles fizetni a szerző vagy jogutódai részére. Az alapügyben a Thuiskopie a díjak beszedésével és szétosztásával megbízott jogi személy, a SONT a magáncélú másolat után járó díj összegét meghatározó, miniszter által kijelölt alapítvány. Az ügyben kérelmet előterjesztő ACI és társai adathordozók (üres vagy íratlan információhordozók, mint pl. a CD-k és CD-R-ek) importőrei és/vagy gyártói. Az alapügy tárgya annak megállapítása volt, hogy a méltányos díj csak a fenti többszörözési cselekmények révén elszenvedett hátrány ellentételezésére szolgál és a magáncélú másolat utáni díj összegének meghatározása során figyelmen kívül kell hagyni az illegális forrásból történő másolás révén keletkezett kárt. A Gerechtshof első fokon megállapította, hogy a méltányos jogdíj az adott másolási cselekmény révén kikerült licenzdíj ellentételezésére szolgál és azt a holland szabályozás és az információs társadalomban a szerzői és szomszédos jogok egyes vonatkozásainak összehangolásáról szóló 2001/29/EK irányelv, valamint a Bíróság C-467/08.számú Padawan-ügyben hozott ítélete szerint harmonizált fogalomként használja. Problémaként merült fel ugyanakkor, hogy amennyiben a magáncélú másolatok illegális forrásokból történő készítése nem tartozik sem a holland szerzői jogi törvény, sem pedig a szerzői jogi irányelv vonatkozó cikkeinek hatálya alá, akkor a magáncélú másolat utáni díj összegének meghatározása során e használatot figyelmen kívül kell hagyni. A szerzői jogi irányelv nem tesz különbséget ilyen szempontból a másolandó mű forrása szerint, csak annyiban állapít meg korlátozást, ha az illegális forrásból történő letöltés ellentétes a háromlépcsős teszttel. Bár ez a rendszer illegális feltöltésre ösztönözhet és a jogosultak kárt szenvedhetnek, a közösségi jog hatékony érvényesülését biztosítani köteles tagállami jogalkotónak és bíróságnak úgy kell viszont értelmezni a nemzeti jogot, hogy az irányelv szövegét és célját a lehető legteljesebb mértékig figyelembe veszi, ugyanakkor az általános jogelvekre figyelemmel nem szolgálhat a nemzeti jog contra legem értelmezésének alapjául. A Gerechtshof-nak tehát a holland szerzői jogot az irányelvvel összhangban kell értelmeznie - még ha ezáltal az irányelv szóban forgó szabályozását úgy is kell értelmeznie, hogy az abban rögzített kivétel nem vonatkozik az illegális forrásokból történő másolatkészítésre. Még ha a holland jogalkotó az irányelv átültetése során ellentétesen is értelmezte a törvényt, a bíróság a

¹⁷ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=131555&pageIndex=0&doclang=HU&mode=lst&dir=&oc c=first&part=1&cid=614538>

jogbiztonság elvére hivatkozva a fenti módon való értelmezéstől nem állhat el. A Gerechthof indokolása szerint a megfelelően méltányos díj meghatározása során nem vehető figyelembe az illegális másolatkészítés, amennyiben az ilyen többszörözés nem tartozik a szerzői jogi irányelv és a holland szerzői jogi törvényben meghatározott kivétel hatálya alá. Figyelmen kívül hagyta ugyanakkor, hogy a holland szerzői jogi törvénybe a kivételek beiktatása azt a célt szolgálta, hogy ne legyen különbség a legális és illegális forrásokból származó másolatok között.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a szerzői jogi irányelv - alkalmasint az 5. cikk (5) bekezdésével összefüggésben értelmezett - 5. cikke (2) bekezdésének b) pontját, hogy az abban említett, szerzői jog alóli kivétel attól függetlenül alkalmazandó az említett cikkben említett követelményeknek megfelelő másolatokra, hogy a többszörözött mű példányai jogszerűen - vagyis a jogosultak szerzői jogainak megsértése nélkül - kerültek-e az érintett természetes személy birtokába, vagy e kivétel csak azokra a másolatokra vonatkozik, amelyek az érintett természetes személy birtokába a szerzői jog megsértése nélkül került példányokról készült másolatokból származnak?

2. a) Ha az első kérdésre a kérdés végén szereplő választ kell adni, eredményezheti-e a szerzői jogi irányelv 5. cikkének (5) bekezdése szerinti háromlépcsős teszt alkalmazása az 5. cikk (2) bekezdése szerinti kivétel hatályának kiterjesztését, vagy a teszt alkalmazása csak a kivétel hatályának korlátozásával járhat?

b) Ha az első kérdésre a kérdés végén szereplő választ kell adni, ellentétes-e a szerzői jogi irányelv 5. cikkével vagy bármely más európai jogi rendelkezéssel az olyan nemzeti jogi rendelkezés, amelynek eredményeként a természetes személy által nem közvetlen vagy közvetett kereskedelmi célból, magánhasználatra készített másolatok tekintetében méltányos díjat kell fizetni függetlenül attól, hogy az érintett másolatok készítése megengedett-e a szerzői jogi irányelv 5. cikkének (2) bekezdése szerint, és anélkül, hogy e rendelkezés korlátozná a jogosult többszörözés megtiltására vonatkozó jogát és kártérítésre való jogosultságát?

A szerzői jogi irányelv 5. cikkének (5) bekezdése szerinti háromlépcsős tesztre tekintettel jelentőséggel bír-e e kérdés megválaszolása szempontjából, hogy a nem megengedett magáncélú másolatok készítésével szembeni fellépésre alkalmas műszaki berendezések (még) nem állnak rendelkezésre?

3. Alkalmazandó-e a jogérvényesítési irányelv a jelenlegihez hasonló olyan jogvitára, amelyben - miután valamely tagállam a szerzői jogi irányelv 5. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján az e rendelkezésben előírt méltányos díj megfizetésére kötelezte a művek többszörözésére alkalmas és szolgáló adathordozók gyártóit és importőreit, és meghatározta, hogy a méltányos díj az e tagállam által kijelölt, a méltányos díj beszédésével és szétosztásával megbízott szervezetnek fizetendő be - a fizetésre kötelezett személy azt kéri, hogy a nemzeti bíróság bizonyos vitatott, a méltányos díj meghatározása szempontjából jelentőséggel bíró körülményekre tekintettel tegyen megállapításokat az említett szervezet terhére, amely ezzel szemben védekezik?

VÉDJEJYJOGRA VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-149/11. sz. előzetes döntéshozatali ügy – ítélet¹⁸

A kérdést előterjesztő bíróság: Gerechtshof's-Gravenhage (Hollandia)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Leno Merken BV

Alperes: Hagelkruis Beheer BV

Tényállás:

A Hagelkruis Beheer BV (a továbbiakban: Hagelkruis) 2009. július 27-én az „OMEL” szövegjelölés Benelux védjegyként történő lajstromozását kérte a 35., 41. és 45. osztályokba tartozó egyes szolgáltatások tekintetében. A Leno Merken BV (a továbbiakban: Leno) felszólalással élt a lajstromozással szemben, arra hivatkozva, hogy a korábbi elsőbbségű (2003. október 2.) „ONEL” közösségi védjegy jogosultja a 35., 41. és 42. osztályokba tartozó egyes szolgáltatások vonatkozásában. A felszólalási eljárás során a Hagelkruis kérte a Lenót, hogy bizonyítsa az „ONEL” közösségi védjegy tényleges használatát. A Benelux Szellemi Tulajdonvédelmi Hivatal elutasította a felszólalását, és elrendelte az „OMEL” Benelux-védjegy lajstromozását. A Leno jogorvoslati kérelemmel élt a határozattal szemben.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 207/2009/EK rendelet¹⁹ 15. cikkének (1) bekezdését²⁰, hogy **a közösségi védjegy tényleges használatának meglétéhez elegendő, ha a védjegyet egyetlen tagállamban használják, figyelemmel arra, hogy e használat – ha nemzeti védjegyről lenne szó – az érintett tagállamban tényleges használatnak minősülne?**

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén sohasem tekinthető-e a közösségi védjegy egyetlen tagállambeli – fent említett – használata a 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdése értelmében vett Közösségen belüli tényleges használatnak?

3. Ha a közösségi védjegy egyetlen tagállambeli használata sohasem tekinthető a Közösségen belüli tényleges használatnak, akkor milyen követelményeket kell alkalmazni az adott esetben a Közösségen belüli tényleges használat vizsgálata során – az egyéb tényezők mellett – a használat területi kiterjedtsége tekintetében?

4. Vagy – az előzőektől eltérően – úgy kell-e értelmezni a 207/2009/EK rendelet 15. cikkét, hogy a Közösségen belüli tényleges használat vizsgálatának absztraktnak kell lennie, amely során az egyes tagállamok területének határai teljes mértékben figyelmen kívül maradnak (és például a piaci részesedést [a termékek piaca/földrajzi piac] kell alapul venni)?

¹⁸ Az ítélet magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=131968&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc=c=first&part=1&cid=3465507>

¹⁹ a közösségi védjegyről szóló, 2009. február 26-i 207/2009/EK tanácsi rendelet

²⁰ Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a közösségi védjegy tényleges használatát a Közösségben az árujegyzékben szereplő árukkal és szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a közösségi védjegyjogalkalmazásra alkalmazni kell az e rendeletben meghatározott jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

Az első albekezdés alkalmazásában használatnak minősülnek a következők is:

a) a közösségi védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el;

b) a közösségi védjegy elhelyezése a Közösségben lévő árun vagy annak csomagolásán kizárólag az onnan történő kivitel céljából. [15. cikk (1) bekezdés]

Döntés:

A bíróság ítélkezési gyakorlatából²¹ következik, hogy valamely védjegy akkor képezi „tényleges használat” tárgyát, ha azon alapvető rendeltetésének megfelelően használják, hogy biztosítsa azon áruk vagy szolgáltatások származásának azonosíthatóságát, amelyekre vonatkozóan a védjegyet lajstromozták, abból a célból, hogy ezeknek az áruknak és szolgáltatásoknak piacot hozzon létre vagy tartson fenn, kivéve a szimbolikus jellegű használatot, amelynek egyetlen célja a védjegyhez fűződő jogok fenntartása. A védjegy tényleges használatának mérlegelése során figyelembe kell venni minden olyan tényt és körülményt, amelyek alapján megállapítható, hogy a védjegy kereskedelmi használata valóságos-e a gazdasági tevékenység körében; idesorolhatók különösen az érintett gazdasági szektorban az olyan igazoltnak tekintendő használatok, amelyek feladata megteremteni és fenntartani a védjeggyel ellátott áruk vagy szolgáltatások számára a piaci részesedést, az áruk vagy szolgáltatások természetét, a piac jellegzetességeit, a védjegy használatának mértékét és gyakoriságát.

A használat területi kiterjedtsége tehát nem egy elkülönülő feltétele a tényleges használatnak, hanem ezen használatnak egyik tényezője, amelyet bele kell foglalni az átfogó elemzésbe, és a többi tényezővel egyidejűleg kell vizsgálni. E tekintetben „a Közösségben” kifejezés arra irányul, hogy meghatározza a valamely közösségi védjegy tényleges használata fennállásának elemzésénél irányadó releváns földrajzi piacot.

Mivel a védjegy tényleges használatának mérlegelése azon tények és körülmények összességétől függ, amelyek bizonyítják, hogy ezen védjegy kereskedelmi használata lehetővé teszi, hogy az árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások tekintetében piaci részesedést teremtsen meg vagy tartson fenn, *a priori* lehetetlen meghatározni absztrakt módon, milyen területi kiterjedtséget kell megjelölni annak meghatározása végett, hogy a szóban forgó védjegy használata tényleges-e, vagy sem. Következésképpen tehát nem állapítható meg egy olyan minimumszabály, amely nem tenné lehetővé a nemzeti bíróságnak, hogy az előtte folyó jogvita körülményeinek összességét mérlegelje.

A 207/2009/EK rendelet 15. cikkének (1) bekezdését tehát úgy kell értelmezni, hogy ezen rendelkezés értelmében valamely védjegy esetén a **„Közösségben történő tényleges használat” követelményének mérlegelésekor a tagállamok területének határait figyelmen kívül kell hagyni.**

Valamely közösségi védjegy akkor képezi „tényleges használat” tárgyát, ha alapvető rendeltetésének megfelelően és annak érdekében használják, hogy az árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások tekintetében a **Közösségben piaci részesedést teremtsen meg, vagy tartson fenn.** A kérdést előterjesztő bíróság feladata mérlegelni, hogy az alapügyben a feltételek teljesültek-e, figyelemmel a releváns tényállásbeli elemekre és körülményekre, mint többek között a szóban forgó piac jellegzetességei, a védjegy árujegyzékében szereplő áruk vagy szolgáltatások természete, a használat területi kiterjedtsége és mennyiségi jelentősége, valamint a használat gyakorisága és rendszeressége.

C-553/11. sz. előzetes döntéshozatali ügy – ítélet²²

A kérdést előterjesztő bíróság: Bundesgerichtshof (Németország)

Az alapeljárás felei:

²¹ C-40/01. sz. Ansul-ügyben 2003. március 11-én hozott ítélet 43. pontja [EBHT 2003., I-2439. o.], C-416/04. P. sz., Sunrider kontra OHIM ügyben 2006. május 11-én hozott ítéletet 70-71. pontjai (EBHT 2006., I-4237. o.)

²² Az ítélet magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=128901&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc=first&part=1&cid=227954>

Felperes: Bernhard Rintisch

Alperes: Klaus Eder

Tényállás:

Az ügy felperese táplálékkiegészítő termékeket forgalmaz PROTI és PROTIPLUS szóvédjegyek, valamint Proti Power szó- és ábrás védjegy jogosultjaként. A felperes állítása szerint a PROTIPLUS megjelölést grafikusán ábrázolt alakban, a Proti Power megjelölést pedig tisztán szóvédjegyként használta. Az alperes hasonló termékek vonatkozásában, a lajstromozott Protifit megjelölés jogosultjaként működő forgalmazó. A felperes az elsőbbséget élvező védjegyére hivatkozással kéri az alperes védjegye törlését és a megjelölés használatának tiltását. Kérelmét elsődlegesen a PROTI védjegyből eredő jogaira alapítja. Az alperes a PROTI védjegy használatának hiányára hivatkozik.

A jelen ügyben felmerült jogvita lényege, hogy a PROTIPLUS és a Proti Power védjegy használata a PROTI védjegy használatának tekinthető-e. A bíróság álláspontja szerint ez elvileg lehetséges a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló 89/104/EGK irányelv²³ 10. cikke (2) bekezdése a) pontja²⁴ szerint, amelynek alapján használatnak minősül a védjegy olyan alakban történő használata is, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el. A használattal szemben támasztott követelmények tehát látszólag fennállnak, mivel a PROTIPLUS és a Proti Power megjelölés a PROTI védjegytől való eltérése ellenére e védjegy megkülönböztető jellegét nem változtatja meg, és a felperes az előbbi két védjegyet ténylegesen használta a Protifit védjegy lajstromozását megelőzően. Az eljáró bíróság ugyanakkor nem biztos ezen értelmezés helyességében.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a 89/104 irányelv 10. cikkének (1) bekezdését és (2) bekezdésének a) pontját, hogy e rendelkezéssel általánosságban ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés, amely szerint **akkor is valamely védjegy (1. védjegy) használatából kell kiindulni, ha a védjegyet (1. védjegy) olyan alakban használják, amely a lajstromozott alaktól csak a védjegy (1. védjegy) megkülönböztető képességét nem érintő módon tér el, és a védjegyet a használt alakban szintén lajstromozták (2. védjegy)?**

2. Az első kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

Összeegyeztethető-e az 1. pontban megjelölt nemzeti rendelkezés a 89/104 irányelvvel, ha a nemzeti rendelkezést megszorítóan úgy értelmezik, hogy az nem alkalmazandó az olyan védjegyre (1. védjegy), amelyet csak abból a célból lajstromoztak, hogy valamely másik olyan lajstromozott védjegy (2. védjegy) oltalmát biztosítsák vagy kiterjesszék, amelyet a használt alakban lajstromoztak?

3. Az első kérdésre adandó igenlő válasz vagy a második kérdésre adandó nemleges válasz esetén:

a) Nem áll-e fenn valamely lajstromozott védjegynek (1. védjegy) a 89/104 irányelv 10. cikkének (1) bekezdése és (2) bekezdésének a) pontja szerinti használata:

²³ a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv

²⁴ (1) Ha a jogosult a lajstromozástól számított öt éven belül nem kezdte meg a tagállamban a védjegy tényleges használatát az árujegyzékben szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, vagy ha az ilyen használatot öt éven át megszakítás nélkül elmulasztotta, a védjegyjogtulomra alkalmazni kell az ebben az irányelvben előírt jogkövetkezményeket, kivéve, ha a jogosult a használat elmaradását kellőképpen igazolja.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában használatának minősülnek a következők is:

a) a védjegy olyan alakban történő használata, amely a lajstromozott alaktól csak a megkülönböztető képességet nem érintő elemekben tér el;

b) a védjegy elhelyezése az adott tagállamban lévő árun vagy annak csomagolásán kizárólag az onnan történő kivitel céljából. [10. cikk (1)-(2) bekezdés]

- amennyiben a védjegy jogosultja valamely megjelölés olyan alakját használja, amely a védjegy (1. védjegy) lajstromozott alakjától és a védjegy jogosultja valamely másik védjegyének (2. védjegy) lajstromozott alakjától csak a védjegyek (1. és 2. védjegy) megkülönböztető képességét nem érintő elemekben tér el;
- amennyiben a védjegy jogosultja a megjelölések két olyan alakját használja, amelyek közül egyik sem felel meg a lajstromozott védjegynek (1. védjegy), amelyek közül azonban az egyik használt alak (1. alak) azonos a védjegyjogosult valamely másik lajstromozott védjegyével (2. védjegy), és a védjegyjogosult által használt második alak (2. alak) a két lajstromozott védjegytől (1. és 2. védjegy) csak a védjegyek megkülönböztető képességét nem érintő elemekben tér el, és ha ez az alak (2. alak) mutat nagyobb hasonlóságot a védjegyjogosult másik védjegyével (2. védjegy)?

b) Alkalmazhat-e valamely tagállami bíróság egy irányelv valamely rendelkezésével [jelen ügyben a 89/104 irányelv 10. cikkének (1) bekezdésével és (2) bekezdésének a) pontjával] ellentétes nemzeti rendelkezést olyan esetekben, amelyekben a tényállás az Európai Unió Bíróságának olyan határozata előtt megvalósult, amelyből először következnek támpontok a tagállami rendelkezésnek az irányelv rendelkezésével való összeegyeztethetlenségére vonatkozóan, amennyiben a nemzeti bíróság nagyobb értéket tulajdonít az eljárásban részt vevő valamely félnek az alkotmányjogilag biztosított helyzete érvényességébe vetett bizalmának, mint az irányelv valamely rendelkezésének átültetéséhez fűződő érdeknek?

Döntés:

Valamely védjegy megkülönböztető képessége – a 89/104 irányelv értelmében – azt jelenti, hogy a védjegy lehetővé teszi a védjegybejelentésben szereplő árunak adott vállalkozástól származóként történő beazonosítását, és így ennek az árunak más vállalkozások áruitól való megkülönböztetését.

A 89/104 irányelv 10. cikke (2) bekezdése a) pontjának szövegéből egyáltalán nem következik, hogy azon eltérő alak, amelyben a védjegyet használják, ne lehetne maga is lajstromozott védjegy. Az e rendelkezésben rögzített egyetlen feltétel az ugyanis, hogy a használt alak a lajstromozott alaktól csak az ezen utóbbi megkülönböztető képességet nem érintő elemekben térhet el. Ez a rendelkezés, azzal, hogy nem követeli meg, hogy szigorúan megegyezzen a kereskedelemben használt alak a védjegy lajstromozott alakjával, annak lehetővé tételét célozza, hogy a jogosult a megjelölés kereskedelmi célú hasznosítása során alkalmazhassa annak variációit, amelyek a megjelölés megkülönböztető képességének módosítása nélkül lehetővé teszik annak az érintett áruk vagy szolgáltatások forgalmazása és promóciója által támasztott követelményekhez való igazodását.

A 89/104 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének a) pontjával **nem ellentétes, hogy** valamely lajstromozott **védjegy jogosultja e védjegy használatának megállapítása céljából hivatkozhasson a védjegy olyan alakban történő használatára, amely anélkül tér el a lajstromozott alaktól, hogy az e két alak közötti eltérések érintenék e védjegy megkülönböztető képességét, és tegye ezt annak ellenére, hogy ezen eltérő alakot magát szintén védjegyként lajstromozták.**

A 89/104 irányelv 10. cikke (2) bekezdésének a) pontjával ellentétes az említett 10. cikk (2) bekezdésének a) pontját a belső jogba átültető nemzeti rendelkezés olyan értelmezése, miszerint ezen utóbbi rendelkezés nem alkalmazható az olyan „defenzív” védjegyre, amelyet csak abból a célból lajstromoztak, hogy valamely másik olyan lajstromozott védjegy oltalmát biztosítsák vagy kiterjesszék, amelyet a használt alakban lajstromoztak.

A kérdést előterjesztő bíróság: Juzgado de lo Mercantil de Alicante (Spanyolország)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Fédération Cynologique Internationale

Alperes: Federación Canina Internacional de Perros de Pura Raza

Tényállás:

A felperes a társaság neve és annak rövidítése (FCI) használatával kutyák tenyésztése és kiképzése, illetve kutyakiállítások szervezése osztályba tartozó közösségi védjegy jogosultja. Az alperes kutyák törzskönyvezése osztályba sorolandó spanyol nemzeti védjegy jogosultja, szintén a neve rövidítéséből eredő FCI elnevezéssel, ezen kívül hasonló közösségi védjegy jogosultja is lett. A felperes közösségi védjegyének bitorlása, valamint az alperesi védjegy törlése iránti kérelmeket terjesztett elő arra hivatkozva, hogy az alperes védjegyei összetéveszthetők az övével, ezért az alperes megsértette a felperes védjegyoltalomból eredő jogait. Az eljáró bíróság számára nem világos, hogy a 207/2009/EK rendelet 9. cikke (1) bekezdése²⁶ alkalmazásában a jogosult védjegye védelme érdekében felléphet-e azzal szemben, aki jogosultja egy másik, az előzővel összetéveszthető védjegynek, vagy ez utóbbi személy csak akkor lehet alanya védjegybitorlási keresetnek, ha a védjegyet korábban vagy egyidejűleg törlik. Ha a bíróság a spanyol gyakorlatban követett "lajstromozási mentesség" elvét fogadja el, a felperes kérelmét el kell utasítania, mert annak alapján nem lehet megtiltani az alperes számára a hatályosan lajstromozott közösségi védjegyének használatát. Erre tekintettel az eljáró bíróság azzal a kérdéssel fordul a Bírósághoz, hogy a jogosult fordulhat-e olyan harmadik személy ellen, aki olyan megjelölést használ, amely összetéveszthető, vagy ellenkezőleg, addig nem tiltható meg a másik védjegy használata, amíg azt nem törlik.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés:

Valamely **közösségi védjegy jogosultjának** a 207/2009/EK rendelet 9. cikkének (1) bekezdésében biztosított **kizárólagos joga kiterjed-e bármely harmadik személyre, aki olyan megjelölést használ, amely összetéveszthető vagy ellenkezőleg, ki kell zárni azt a harmadik személyt, aki ilyen, javára közösségi védjegyként lajstromozott megjelölést használ, ameddig a későbbi védjegyet nem törlik?**

Főtanácsnoki indítvány:

A kérdést előterjesztő bíróság kérdésével azt kéri a Bíróságtól, hogy értelmezze a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmát, és határozza meg, hogy e rendelkezés értelmében valamely lajstromozott közösségi védjegy jogosultja közvetlenül védjegybitorlási keresetet indíthat-e valamely, később lajstromozott

²⁵ A főtanácsnoki indítvány magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=129822&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=324891>

²⁶ A közösségi védjegyoltalom a jogosult számára kizárólagos jogokat biztosít. A kizárólagos jogok alapján a jogosult bárkivel szemben felléphet, aki engedélye nélkül gazdasági tevékenység körében használ

a) a közösségi védjeggyel azonos megjelölést olyan árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, amelyek azonosak a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukkal, illetve szolgáltatásokkal;

b) olyan megjelölést, amelyet a fogyasztók a közösségi védjeggyel összetéveszthetnek a megjelölés és a közösségi védjegy azonossága vagy hasonlósága, valamint a megjelölés és a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzetársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez;

c) a közösségi védjeggyel azonos vagy ahhoz hasonló megjelölést a közösségi védjegy árujegyzékében szereplő árukhoz, illetve szolgáltatásokhoz nem hasonló árukkal, illetve szolgáltatásokkal kapcsolatban, feltéve, hogy a közösségi védjegy a Közösségben jó hírnevet élvez, és a megjelölés alapos ok nélkül történő használata sértené vagy tisztességtelenül kihasználná a közösségi védjegy megkülönböztető képességét vagy jó hírnevét. [9. cikk (1) bekezdés]

közösségi védjegy jogosultjával szemben, vagy éppen ellenkezőleg erre csak azt követően van lehetősége, hogy kérelmére a későbbi közösségi védjegyet törölték. Olyan helyzettel találjuk magunkat szemben, amelyben, bármelyik megoldást válasszuk is, a szellemi tulajdon feletti jogcím, a jelen esetben egy lajstromozott védjegy, végső soron nem biztosít teljes és feltétlen védelmet jogosultja számára.

Annak eldöntése során, hogy a két ütköző védjegy, a korábbi és a későbbi védjegy oltalma által biztosított jogok közül melyiknek kell érvényesülnie, nem lehet eltekinteni az elsőbbség elvétől, amelynek értelmében a korábbi kizárólagos jog, a jelen esetben egy korábban lajstromozott közösségi védjegyhez fűződő jog, elsőbbséget élvez a később létrejött jogokkal, a jelen esetben a később lajstromozott közösségi védjegyhez fűződő joggal szemben. A közösségi védjegy által nyújtott oltalomnak feltétlennek kell lennie azon, azonos vagy hasonló megjelölésekkel szemben, amelyek összetéveszthetőséghez vezetnek. A védjegynek biztosított ezen feltétlen védelem független attól a körülménytől, hogy az összetéveszthetőséget előidéző megjelöléseket közösségi védjegyként lajstromozták-e, vagy sem. Két lajstromozott közösségi védjegy ütközése esetén az elsőbbség elvének alkalmazása egyrészt ahhoz a feltételezéshez vezet, hogy az elsőként lajstromozott védjegy előbb teljesíti a közösségi oltalom elnyeréséhez előírt feltételeket, mint a később lajstromozott védjegy, másrészt a későbbi közösségi védjegyoltalom által biztosított védelem hatályát ahhoz köti, hogy ne álljanak fenn az e védjeggyel ütköző korábbi jogok. Ennélfogva lajstromozott közösségi védjegyek ütközése esetén az az oltalom, amelyet a 207/2009 rendelet a későbbi közösségi védjegy számára biztosít, csak akkor indokolt, ha jogosultja bizonyítani tudja, hogy a korábbi közösségi védjegy nem teljesíti a lajstromozásához előírt feltételek valamelyikét, vagy ha a védjegyek között nincs ütközés.

A későbbi védjegy jogosultjának helyzete mindenképpen védelmet élvez a védjegybitorlási keresetnek valamely korábbi védjegy jogosultja által esetlegesen visszaélésszerűen történő indításával szemben, amennyiben lehetősége van arra, hogy a közösségi védjegybíró előtt védekezzen, továbbá viszontkeresetet nyújtson be a védjegybitorlási keresetben hivatkozott korábbi védjegy megszűnésének megállapítása vagy törlése iránt.

A fentiekre tekintettel a 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdését akként kell értelmezni, hogy **valamely közösségi védjegy oltalma által biztosított kizárólagos jog megsértése miatt indult eljárásban a használat harmadik személyek részére történő megtiltásához való jog kiterjed bármely harmadik személyre, beleértve az olyan harmadik személyt is, aki egy később lajstromozott közösségi védjegy jogosultja.**

Szükséges ugyanakkor kiemelni, hogy amennyiben a Bíróság a „harmadik személyek” 207/2009 rendelet 9. cikkének (1) bekezdése szerinti fogalmának az előző pontban javasolt értelmezését fogadja el, úgy ezen értelmezésnek szükségszerűen, a vonatkozó nemzeti rendelkezésekben foglaltaktól függetlenül, ki kell terjednie az olyan harmadik személyre is, aki egy, valamely tagállamban később lajstromozott védjegy jogosultja. Egy ettől eltérő értelmezés ugyanis, túl azon, hogy nem logikus és koherens az imént nyújtott értelmezéssel, veszélyeztetné a 207/2009 rendelet 9. cikke (1) bekezdésének hatékony érvényesülését, továbbá ellentétes lenne a közösségi védjegy egységes jellegének elvével.

C-409/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem²⁷

A kérdést előterjesztő bíróság: Oberster Patent- und Markensenat (Ausztria)
Az alapeljárás felei:

²⁷ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=131544&pageIndex=0&doclang=hu&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=243467>

Felperes: Pfahnl Backmittel GmbH

Alperes: Backaldrin Österreich The Kornspitz Company GmbH

Tényállás:

Az alperes a „KORNSPITZ” osztrák szóvédjegy jogosultja, e védjegy alatt ténylegesen egy sütőkeveréket gyárt, amelyet elsősorban pékeknek értékesít. Vevői a sütőkeverékből jellegzetes ízű és formájú süteményt készítenek. A pékek és az általuk ellátott élelmiszerkereskedések e süteményekre a védjegyjogosult engedélyével a „Kornspitz” megjelölést használják. A „Kornspitz” kifejezéssel megjelölt sütemény Ausztriában sokhelyütt kapható, és az a végső fogyasztók széles körében ismert és kedvelt. A felperes versenytársai és a pékek túlnyomó többsége tudja, hogy a „Kornspitz” megjelölés esetében egy védjegyről van szó. Az első fokon eljáró szerv megállapításai szerint a végső fogyasztók túlnyomó része ezzel szemben úgy véli, hogy a „Kornspitz” a péksütemények bizonyos fajtáját jelöli.

A felperes a védjegy törlését kérte arra alapozva, hogy a köznapi nyelvben a „Kornspitz” kifejezést olyan különleges sütemény megjelölésére használják, amely sötét lisztből, tehát „Korn”-ból (rozsból) áll, és mindkét végén orsóformájú, tehát „spitz”-ben (csúcsban) végződik. A megjelölés a német nyelvben szokássá vált a releváns közönség (gyártók, fogyasztók, kereskedők) körében, és kizárólag az effajta áruk megjelölésére szolgál. Ezért nem alkalmas arra, hogy a védjegyjogosult áruit mások áruitól megkülönböztesse.

A felperes arra hivatkozik, hogy legalábbis a pékek továbbra is védjegyként észlelik a megjelölést. A törlés ezért nem fogadható el az árujegyzékben szereplő azon áruk tekintetében, amelyet a pékek vásárolnak. De a „péksütemények” és „sütemények” esetében sem csak a végső fogyasztók észlelése bír jelentőséggel, hanem a gyártóé, pékeké és élelmiszerkereskedőké is.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Az áruknak, illetve szolgáltatásoknak a szokásos nevévé vált-e a megjelölés a 2008/95/EK irányelv²⁸ 12. cikke (2) bekezdésének a) pontja²⁹ értelmében véve, ha

a) jóllehet a kereskedők tudnak arról, hogy e tekintetben a származás megjelöléséről van szó, ezt azonban rendszerint nem fedik fel a végső fogyasztók előtt, és

b) a végső fogyasztók a védjegyet többé ezen okból (sem) a származás megjelöléseként, hanem azon áruk, illetve szolgáltatások szokásos neveként észlelik, amelyek vonatkozásában a védjegyet lajstromozták.

2. Már akkor is fennáll-e a 2008/95/EK irányelv 12. cikke (2) bekezdésének a) pontja értelmében vett "mulasztás", ha a védjegyjogosult tétlen marad, noha a kereskedők nem hívják fel az ügyfelek figyelmét arra, hogy lajstromozott védjegyről van szó?

3. Meg kell-e állapítani a védjegyoltalom megszűnését azon megjelölés tekintetében, amely a védjegyjogosult cselekménye vagy mulasztása következtében szokásos névvé vált a végső fogyasztók, de nem a kereskedelem körében, akkor, és csak akkor, ha a végső fogyasztók rá vannak utalva e megjelölésre, mert nincsenek megfelelő alternatívák?

²⁸ A védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 2008. október 22-i 2008/95/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv

²⁹ Az (1) bekezdésben foglaltak sérelme nélkül a védjegyoltalom megszűnését kell megállapítani, ha a lajstromozás napját követően a védjegyjogosult cselekménye vagy mulasztása következtében a megjelölés a forgalomban azoknak az áruknak, illetve szolgáltatásoknak a szokásos nevévé vált, amelyekre lajstromozták. [12. cikk (2) bekezdés a) pont]

FORMATERVEZÉSI MINTÁK OLTALMÁRA VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-479/12. sz. előzetes döntéshozatali ügy – kérelem³⁰

A kérdést előterjesztő bíróság: Bundesgerichtshof (Németország)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Münchener Boulevard Möbel Joseph Duna GmbH

Alperes: H. Gautzsch Großhandel GmbH & Co. KG

Tényállás:

A felek kerti bútorokat forgalmaznak. A felperes kínálatába tartozik a Németországban forgalmazott, baldachinnal ábrázolt kerti pavilon (a kereset tárgyát képező minta). 2006 közepétől az alperes egy kínai vállalkozás által gyártott kerti pavilont árult. A felperes úgy véli, hogy a kereset tárgyát képező minta lajstromozás nélküli közösségi formatervezésiminta-oltalom alatt áll. A felperes állítása szerint a kereset tárgya szerinti mintát 2004 őszén alkotta, és a minta 2005. április-május hónapokban szerepelt a felperes által kiadott újságban, amelyeket eljuttattak az ágazat legnagyobb bútor- és kertibútor-kereskedőjéhez, valamint bútorbeszerzési szervezetekhez. Az alperes által forgalmazott pavilon a kereset tárgyát képező minta csaknem azonos utánpótlásának tekintendő.

Az alperes arra hivatkozott, hogy az általa forgalmazott pavilont a kínai gyártó 2005 elején a kereset tárgya szerinti minta ismerete nélkül önállóan fejlesztette ki, és mutatta be 2005 márciusában európai ügyfeleknek kínai bemutatótermeiben.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a közösségi formatervezési mintáról szóló 6/2002/EK rendelet³¹ 11. cikkének (2) bekezdését³², hogy a **formatervezési minta a rendes üzletvitel során ésszerűen juthatott az érintett ágazatban az Unióban működő szakmai körök tudomására, ha a formatervezési mintáról készült képeket eljuttatták a kereskedőknek?**

2. Úgy kell-e értelmezni a 6/2002/EK rendelet 7. cikke (1) bekezdésének első mondatát³³, hogy a formatervezési minta, jöllehet azt harmadik személy számára kifejezett vagy hallgatóságos titoktartási kötelezettség terhe nélkül mutatták be, a rendes üzletvitel során ésszerűen nem juthatott az érintett ágazaton belül az Unióban működő szakmai körök tudomására, ha

- a) azt csak a szakmai körök egyetlen vállalkozása számára mutatták be, vagy
- b) azt valamely vállalkozásnak a szokásos piacfigyelés körén kívül eső kínai bemutatótermében állították ki?

³⁰ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=132601&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc=first&part=1&cid=2121036>

³¹ a közösségi formatervezési mintáról szóló, 2001. december 12-i 6/2002/EK tanácsi rendelet

³² Az (1) bekezdés alkalmazásában a formatervezési mintát akkor kell a Közösségben nyilvánosságra jutottnak tekinteni, ha azt oly módon tették közzé, állították ki, hozták kereskedelmi forgalomba, vagy vált bárki számára hozzáférhetővé, hogy ezek az események a rendes üzletvitel során ésszerűen juthattak az érintett ágazatban a Közösségben működő szakmai körök tudomására. A formatervezési minta nem tekinthető azonban nyilvánosságra jutottnak, ha azt harmadik személy számára kifejezett vagy hallgatóságos titoktartási kötelezettség terhe mellett mutatják be. [11. cikk (2) bekezdés]

³³ Az 5. és az 6. cikk alkalmazásában a mintát nyilvánosságra jutottnak kell tekinteni, ha az 5. cikk (1) bekezdésének a) pontjában és a 6. cikk (1) bekezdésének a) pontjában vagy – az esettől függően – a 5. cikk (1) bekezdésének b) pontjában és a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett időpontot megelőzően a lajstromozást követő közzététellel, egyéb közlés útján, kiállítással, kereskedelmi forgalomba hozatallal vagy bármilyen más módon bárki számára hozzáférhetővé vált, kivéve ha ezek az események a rendes üzletvitel során ésszerűen nem juthattak az érintett ágazaton belül a Közösségben működő szakmai körök tudomására. [7. cikk (1) bekezdés első mondat]

3. Úgy kell-e értelmezni a 6/2002/EK rendelet 19. cikkének (2) bekezdését³⁴, hogy a **lajstromozás nélküli mintaoltalom jogosultját terheli annak bizonyítása, hogy az engedély nélküli hasznosítás az oltalom alatt álló minta utánzásának következménye?**

A 3. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Megfordul-e a bizonyítási teher vagy könnyebbé válik-e a bizonyítási teher a lajstromozás nélküli mintaoltalom jogosultja vonatkozásában, ha a formatervezési minta és az engedély nélküli hasznosítás tárgya között lényeges hasonlóságok állnak fenn?

4. **Elévülhet-e a lajstromozás nélküli közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlásán alapuló,** a 6/2002/EK rendelet 19. cikkének (2) bekezdése és 89. cikke (1) bekezdésének a) pontja³⁵ szerinti **tilalmi jog?**

A 4. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Az uniós jogon alapul-e az elévülés, és adott esetben mely rendelkezésen?

5. **Jogvesztés tárgya lehet-e a lajstromozás nélküli közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlásán alapuló,** a 6/2002/EK rendelet 19. cikkének (2) bekezdése és 89. cikke (1) bekezdésének a) pontja szerinti **tilalmi jog?**

Az 5. kérdésre adott igenlő válasz esetén:

Az uniós jogon alapul-e a jogvesztés, és adott esetben mely rendelkezésen?

6. Úgy kell-e értelmezni a 6/2002/EK rendelet 89. cikke (1) bekezdésének a) pontját, hogy a **lajstromozás nélküli közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlásán alapuló, az Unió egészében gyakorolt megsemmisítési, adatszolgáltatási és kártérítési kérelmekre a bitorlás elkövetési helye szerinti tagállamok joga alkalmazandó?**

JOGÉRVÉNYESÍTÉSRE VONATKOZÓ ELŐZETES DÖNTÉSHOZATALI ÜGYEK

C-180/11. sz. előzetes döntéshozatali ügy – *ítélet*³⁶

A kérdést előterjesztő bíróság: Fővárosi Bíróság (Magyarország)

Az alapeljárás felei:

Felperes: Bericap Záródástechnikai Bt.

Alperes: Plastinnova 2000 Kft.

Tényállás:

1991. május 17-én a Plastinnova ipari mintaoltalmi bejelentést nyújtott be a Magyar Szabadalmi Hivatalhoz, majd 1992. szeptember 1-jén használati mintaoltalmi bejelentést terjesztett elő. A Plastinnova, az oltalmi bejelentés származtatására való hivatkozással a második bejelentés tekintetében az első bejelentéshez fűződő elsőbbségi jogot igényelte. A Hivatal e származtatási kérelemnek helyt adott, és a használati mintaoltalmi bejelentésre használati mintaoltalmat engedélyezett az ipari mintaoltalmi bejelentés elsőbbségével.

³⁴ A lajstromozás nélküli mintaoltalom esetén a mintaoltalom jogosultja csak akkor léphet fel az (1) bekezdésben említett cselekmények megakadályozása érdekében, ha az engedély nélküli hasznosítás az oltalom alatt álló minta utánzásának következménye. Az engedély nélküli hasznosítás nem tekinthető az oltalom alatt álló minta utánzásából fakadó hasznosításnak, ha olyan szerző önálló alkotómunkájának eredménye, akiről ésszerűen feltételezhető, hogy nem ismerhette a jogosult által nyilvánosságra hozott formatervezési mintát. [19. cikk (2) bekezdés]

³⁵ Ha a bitorlás vagy annak kísérlete tárgyában indított perben a közösségi formatervezésiminta-oltalmi bíróság úgy találja, hogy az alperes a közösségi formatervezésiminta-oltalmat bitorolja, vagy azt megkísérelte, a bíróság – feltéve hogy nyomós okból ettől el nem tekint – a következő intézkedéseket hozhatja eltilthatja az alperest a közösségi formatervezésiminta-oltalom bitorlásával vagy annak kísérletével összefüggő cselekmények folytatásától. [89. cikk (1) bekezdés a) pont]

³⁶ A kérelem magyarul a következő oldalon érhető el:

<http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=129848&pageIndex=0&doclang=HU&mode=req&dir=&oc c=first&part=1&cid=1565297>

A Bericap 1998. május 6-án újdonság és feltalálói lépés hiányában, az érintett használati mintaoltalom megsemmisítését kérte. A megsemmisítési eljárás eredményeképpen a mintaoltalom hatályát korlátozással fenntartották.

Az alapeljárás 2007. január 31-én indult, amikor a Bericap a Hivatalhoz újabb kérelmet nyújtott be az újdonság és feltalálói lépés hiányára hivatkozva. Kérelméhez újabb dokumentumokat is mellékelte. A Plastinnova az újabb megsemmisítési kérelem érdemi vizsgálat nélküli elutasítását kérte a korábbi megsemmisítési eljárásra tekintettel. A Hivatal a megsemmisítési kérelmet elutasította, az újabb megsemmisítési eljárásban figyelmen kívül hagyta azokat a dokumentumokat, amelyek alapját képezték a korábbi megsemmisítési eljárásban hozott döntésének. A Bericap keresetével az előterjesztő bíróságtól a mintaoltalom megsemmisítését, valamint az összes előterjesztett bizonyíték figyelembevételét kérte. Az előterjesztő bíróság hatályon kívül helyezte a határozatot, és a Hivatalt új eljárásra utasította. Úgy találta, hogy az újabb megsemmisítési kérelemmel kapcsolatban nem hagyhatók figyelmen kívül bizonyítékok pusztán azon az alapon, hogy már hivatkoztak rájuk a korábbi megsemmisítési eljárásban. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú végzést hatályon kívül helyezte, és a Fővárosi Bíróságot az ügy újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasította, miután megállapította, hogy az újabb megsemmisítési kérelem elbírálása során vizsgálandó tények körét a Hivatal helyesen határozta meg.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha a használati mintaoltalom megsemmisítési kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság nincs kötve a felek kérelmeihez vagy jognyilatkozataihoz, ideértve, hogy a bíróság az általa szükségesnek talált bizonyítást jogosult elrendelni hivatalból?

2. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha a használati mintaoltalom megsemmisítési kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság határozata meghozatalában nincs kötve a megsemmisítési kérelem tárgyában hozott közigazgatási hatósági döntéshez, vagy az abban megállapított tényálláshoz, különösen a közigazgatási eljárás során megjelölt megsemmisítési okokhoz, vagy a közigazgatási eljárás során előterjesztett nyilatkozatokhoz, állításokhoz vagy bizonyítékokhoz?

3. Összhangban van-e az Európai Unió jogával, ha a használati mintaoltalom megsemmisítésére irányuló újabb kérelemmel kapcsolatos megváltoztatási eljárásban az intézkedések, eljárások és jogorvoslatok olyan módon vannak alkalmazva, hogy a nemzeti bíróság az újabb kérelem bizonyítékai közül – ideértve a technika állására vonatkozó bizonyítékokat is – kizárja azokat, amelyekre a használati mintaoltalom megsemmisítésére irányuló korábbi kérelemmel kapcsolatban már hivatkoztak?

Döntés:

Három kérdésével, amelyeket együttesen célszerű vizsgálni, a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra szeretne választ kapni, hogy az uniós jog akadályát képezi-e annak, hogy valamely használati mintaoltalom megsemmisítése iránti kérelemmel kapcsolatos bírósági eljárásban a bíróság:

- ne legyen a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve, és hivatalból elrendelhesse a bizonyítékok szolgáltatását, amennyiben azt szükségesnek ítéli;
- ne legyen kötve a megsemmisítési kérelemmel kapcsolatban hozott közigazgatási határozathoz, sem az e határozatban megállapított tényálláshoz, és
- ne vizsgálhassa meg újból a korábbi megsemmisítési kérelem alkalmával már előterjesztett bizonyítékokat.

A TRIPS-megállapodás és a Párizsi Unió Egyezmény rendelkezéseinek legfőbb közös eleme az ezen egyezmények tagjainak azon kötelezettsége, hogy belső jogaik útján biztosítsák a szellemi tulajdonjogok tiszteletben tartását, hatékony jogorvoslati eljárásokról rendelkezve valamennyi, e jogokat sértő cselekménnyel szemben. Az Unió e jogalkotási kötelezettségének a 2004/48 irányelv³⁷ elfogadásával eleget tett. Az egyezmények és a 2004/48 irányelv fent említett rendelkezései (a továbbiakban: érintett rendelkezések) nem a szellemi tulajdonjogok valamennyi vonatkozásának, csupán azoknak a szabályozására irányulnak, amelyek egyrészt e jogok tiszteletben tartásával, másrészt azok megsértésével kapcsolatosak, az arra szolgáló hatékony jogorvoslati eljárások meglétének előírásával, hogy valamennyi fennálló szellemi tulajdonjogi jogsértés megszűnjön, vagy orvoslásra kerüljön. Az érintett rendelkezések csupán azoknak a különféle jogoknak a tiszteletben tartását biztosítják, amelyek azokat a személyeket illetik meg, akik e szellemi tulajdonjogokat megszerzték, nevezetesen e jogok jogosultjait. Azok nem értelmezhetők úgy, mint amelyek az azon személyek rendelkezésére álló különféle intézkedések és eljárások szabályozására vonatkoznának, akik – miként az alapügy felperese is – anélkül hogy ők maguk lennének e jogok jogosultjai, a mások által megszerzett szellemi tulajdonjogokat vitatják. Márpedig az olyan megsemmisítési eljárás, mint az alapügy tárgyát képező, pontosan azon személyek részére áll rendelkezésre, akik – anélkül hogy maguk szellemi tulajdonjog jogosultjai lennének – a vonatkozó jogok jogosultja részére megadott használati mintaoltalmat vitatják. Így tehát az ilyen eljárás, az érintett rendelkezések értelmében, nem a szellemi tulajdonjog jogosultjai védelmének biztosítására irányul. Ugyanis ezen eljárás nem jelenti valamely szellemi tulajdonjog megsértését, akár azon személy oldaláról, aki ezen eljárást megindítja, hiszen ő nem jogosultja e jognak, ennek folytán nem szenvedhet el ilyen jogsérelmet, akár az említett eljárás által szabályozott valamely jog jogosultja oldalán, lévén, hogy a vele szemben indított és az ő szellemi tulajdonjogát támadó kereset, jellegénél fogva, nem minősíthető jogsérelemnek. Az érintett rendelkezések nem az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló megsemmisítési eljárások különféle vonatkozásainak szabályozására irányulnak.

Amennyiben tehát a 2004/48 irányelv 2. cikke (1) bekezdésének³⁸ és 3. cikke (2) bekezdésének³⁹ rendelkezései a Párizsi Unió Egyezmény 2. cikke (1) bekezdésének⁴⁰ és a TRIPS-megállapodás 41.1. és 41.2. cikkének⁴¹ fényében értelmezve az alapügy tárgyát képezőhöz hasonló megsemmisítési eljárásokban nem alkalmazandók, e rendelkezések nem tekinthetők olyanoknak, mint amelyek akadályozzák azt, hogy az ilyen bírósági eljárásokban a bíróságok:

³⁷ a szellemi tulajdonjogok érvényesítéséről szóló, 2004. április 19-i 2004/48/EK parlamenti és tanácsi irányelv

³⁸ A közösségi vagy tagállami jogszabályokban esetlegesen foglalt eszközök sérelme nélkül – amennyiben azok kedvezőbbek a jogosultak számára – az ebben az irányelvben foglalt intézkedéseket, eljárásokat és jogorvoslatokat a 3. cikkel összhangban alkalmazni kell a közösségi jogban és/vagy az érintett tagállam nemzeti jogában foglalt bármely szellemi tulajdonjog megsértése esetén. [2. cikk (1) bekezdés]

³⁹ Ezeknek az intézkedéseknek, eljárásoknak és jogorvoslatoknak ezen túlmenően hatásosnak, arányosnak és elrettentőnek kell lenniük, és úgy kell őket alkalmazni, hogy a jogszerű kereskedelemnek ne állítsanak korlátokat, és hogy az azokkal való visszaélés esetére biztosítékok rendelkezésre álljanak. [3. cikk (2) bekezdés]

⁴⁰ Azokat, akik az unió bármely országának joghatósága alá tartoznak, az ipari tulajdon oltalmát illetően az unió összes többi országában megilletik mindazok az előnyök, amelyeket a vonatkozó törvények a belföldiek részére jelenleg, vagy a jövőben biztosítanak, az ebben az egyezményben biztosított különös jogok sérelme nélkül. Ennél fogva ezek a belföldiekkel egyenlő oltalomban részesülnek és jogaik megsértése esetén ugyanazt a jogsegélyt vehetik igénybe, feltéve, hogy teljesítik a belföldiekre előírt feltételeket és alakiságokat. [PUE 2. cikk (1) bekezdés]

⁴¹ A Tagok kötelesek biztosítani, hogy a nemzeti jogukban rendelkezésre álljanak azok a jogérvényesítési eszközök, amelyek a jelen Megállapodásban meghatározott, szellemi alkotásokra vonatkozó jogok megsértése esetén hatékony eljárást tesznek lehetővé, ideértve a jogsértések megelőzésére, valamint a további jogsértésektől való elrettentésre szolgáló, megfelelő jogorvoslatokat. Az említett eljárásokat oly módon kell alkalmazni, hogy ne gátolják a törvényes kereskedelmet és biztosítékot nyújtsanak a velük való visszaéléssel szemben. A szellemi tulajdonjogok érvényesítésével kapcsolatos eljárás legyen korrekt és méltányos. Ne legyen indokolatlanul bonyolult vagy költséges; ne legyenek ésszerűtlenül hosszú határidők és indokolatlan késedelmek. [TRIPS-megállapodás 41.1. és 41.2. cikk]

- **ne legyenek a felek által előterjesztett kérelmekhez és jognyilatkozatokhoz kötve, és hivatalból elrendelhesék a bizonyítékok szolgáltatását**, amennyiben azt szükségesnek ítélik;
- **ne legyenek kötve a** megsemmisítési kérelemmel kapcsolatban hozott közigazgatási **határozathoz**, sem az e határozatban **megállapított tényálláshoz**, és
- **ne vizsgálhassák meg újból a korábbi** megsemmisítési kérelem alkalmával már beterjesztett **bizonyítékokat**.